

INGEZONDEN.

HET WETTELIJKE BEGRIP ZIEKTE.

Naar aanleiding van collega BROCX's wederwoord een paar bescheiden wederleggingen. De moeilijkheden bij de ziekteverzekering, waarin ik nu al 11 jaar werkzaam ben, liggen niet bij de ernstige ziektegevallen, die betrekkelijk zelden voorkomen. Het kan nooit de bedoeling van den wetgever geweest zijn daarbij op ziekgeld te bekrimpen.

De groote moeilijkheden liggen bij de zeer vele patiënten met kleinere afwijkingen — aan wie de wetgever misschien wel heelemaal niet gedacht heeft — ook bij hen bij wie objectief niets of uiterst weinig is vast te stellen. Ik noem als zoodanig uit een lange reeks de arthritis deformans, vooral die der lendenwervels, reumatiek, lichte long- en maagafwijkingen, die allen Röntgenologisch werden vastgesteld, hyper- en hypotensie, hoofdpijn, kiespijn en niet het minst, de neurosen. Op al deze rubrieken past de definitie van collega BROCX en bij alle deze is de bepaling van de arbeidsongeschiktheid uiterst moeilijk.

Collega BROCX heeft van vele zijden instemming gekregen met zijn definitie — niet van collega SCHUURMANS STEKHOVEN, die hem in den *Geneeskundige Gids* critiek niet spaart. Wel gaat zijn definitie inderdaad in de richting van mr. GROENEVELD, het door hem bedoelde hoofd der afdeling Arbeidsverzekering, die in de *Telegraaf* van 24 September 1930 in tegenspraak met de door hem zelf aangehaalde dr. ROSIER aan collega BROCX den weg heeft gewezen, maar die ook vooral doet uitkomen hoe verward het begrip ziekte in de Ziektewet eigenlijk is.

Een zwangere en een kraamvrouw zijn gedurende een bepaalden tijd, mits gehuwd, als ziek te beschouwen, ongehuwd niet. Iemand die door een ongeval — buiten speciaal verzekerde bedrijven — getroffen wordt, is ziek. Een patiënt, die ouderdomsverschijnselen vertoont, is niet ziek (tenminste niet als hij 65 jaar is, wel als hij 50 jaar of $64\frac{3}{4}$ jaar is).

Ik blijf daarom bij mijn meening, dat men niet moet trachten het begrip ziekte een beperkte beteekenis te geven, maar dat men wel moet trachten te komen tot een goede methode ter bepaling van de arbeidsgeschiktheid. In gemeen overleg en met de zich ontwikkelende rechtspraak zullen daar op den duur normen gevonden worden. Dat dit misschien niet zoo heel gemakkelijk te bereiken zal zijn kan men onder anderen lezen in de *Deutsche Bergwerkszeitung* van 10 Juni l.l. waar ik in het hoofdartikel de volgende regels vond: „Vor alle spielt noch der Gesichtspunkt ein Rolle dass auszer Tod, Altersinvalidität und völliger Erwerbsunfähigkeit kein Versicherungsfall eindeutig bestimbar ist.”

De opmerking omtrent sociaal doen en omspringen met andermans geld (wiens geld?) laat ik voorbijgaan, zonder ze nochtans te aanvaarden.

Dr. H. WALLER,
Medisch Adviseur A. M. F.

Een paar woorden slechts.

Collega WALLER ziet geheel over het hoofd, dat hier sprake is van een „ziektewet”. Immers hij is tevreden met een goede methode ter bepaling van de arbeidsgeschiktheid (bedoeld is zeker „ongeschiktheid”), en het gaat hier slechts om *arbeidsongeschiktheid tengevolge van „ziekte”*; de primaire vraag is dus, of men „ziek is in den zin der wet”.

Ten bewijze van de minder juiste voorstelling, die collega WALLER geeft, haal ik aan, dat hij zegt: „Eene zwangere en een kraamvrouw zijn gedurende een bepaalden tijd, mits gehuwd als ziek te beschouwen, ongehuwd niet”. In de wet staat echter, dat zwangerschap en bevalling van een gehuwde vrouw *met ziekte wordt gelijk gesteld* (wat de uitkeering betreft), wat geheel iets anders is.

Mr. GROENEVELD wees mij geen weg. Ik had mijn opvatting reeds gelanceerd vóór dat zijne beschouwing verscheen. 1)

D. BROCX.

19 Juni 1931.

1) De redactie sluit thans de discussie.